

ποῦ πάει στοὺς μύλους. Τὸ βῆμα της εἶνε ἄτχυτο, ἀνήσυχο, τρελλό. Στὴν ἐρημία φαίνεται σὰν φάντασμα. Εἶνε μία πλανεμένη κόρη, ἀπατημένη, ὄρφανή ποῦ τὸ βῆμα της ἀπλώνει γιὰ τὴν αἰώνια ζωή.

Εἶχε καρδιά κι' ἀγάπησε μὲ ἔρωτα ἱερό, ποῦ μέρα τὴ μέρα αὐξάνει τὴ φλόγα του. Ἡ δύστυχη εἶχε δὴ πῶς γρήγορα ἀλησμονήθηκε ἀπ' αὐτὸν ποῦ εἶχε στὴν καρδιά της, σὰν τὸ πρῶτο ἀνοιξιῶτικο λουλουδί στὴν ἀνέλπιστη χιονιά. Ἡ καρδιά της εἶχε παγωθῇ, εἶχε γίνῃ ἀναίσθητη. Ὁ κόσμος γι' αὐτὴν εἶταν θάσανο, εἰκόνα μισητή. Ὁ ἄνθρωπος στὰ πάθια του γένεταί θηρίο, ἀλλάζει καρδιά καὶ δὲν γνωρίζει τίποτε ἀπὸ κόσμο.

Τὸ μονοπάτι ἡ δύστυχη τραβοῦσε ἴσα, ἴσα. Ἐπὶ γαίνει στὸ ποτάμι νὰ θάψῃ τὰ νειάτα της καὶ τὸν καὶ μὲ της. Τὸ λογικὸ της εἶταν χαμένο καὶ ἡ καρδιά της δὲν συμπονοῦσε πλιὰ. Ὁ δρόμος γιὰ τὸ θάνατο δὲν εἶναι μακρὸς, γιὰτὶ γίνεται μικρὸς ὅσο θέλουμε....

Εἰς τὸ ποτάμι ἐζύγωτε. Τὸ νερό του ἐκυλίωνταν ἥσυχο, ἥσυχο καὶ ὁ ἀφρός του στὴ λάμψη τοῦ φεγγαριοῦ ἔλαμπε σὰν διαμάντι. Ὁ φουντωμένος κλαμιῶνας μὲ τὰ πράσινα φύλλα του ἐκύταζε μ' ἀπάθειαν τὸ τρεχούμενο νερό ποῦ αὔριο θὰ τοῦ ἔπερνε τὲς ρίζες, τὴ ζωή.

Ἡ κόρη σὰν ἀγαλμα εἶμινε στὴν ὄχτη. Νεκρὰ τὰ μάτια της χωρὶς ζωὴ ἐκαθρεφτίζονταν στὰ ἥσυχα νερά. Τὸ ἀγέρι ἐγλυκύποιε μὲ τὰ ξανθὰ καὶ ξέπλεγα μαλλιά της. Τὸ φεγγάρι ἐφώτιζε τὸ ἀχνὸ πρόσωπό της, ποῦ ξάστερα ἐφανέρωνε τὴν ἀγωνία της.

Ἀγωνία τρομερή, φριχτή. Ἡ δύστυχη θὰ ἐθυμύνταν τὰ παιδικὰ της χρόνια ποῦ μικρὴ κι' αὐτὴ μὲ τὲς ὁμοιες της ἔπαιζε στὸν κάμπο ἀθῶα, εὐτυχισμένη. Θυμᾶται ἡ δύστυχη τὴ μάνα της ποῦ τότες χρόνια τὴν εἶχε στὰ στήθια της. Τὸ καμάρι ποῦ εἶχε ὁ πατέρας της. Θυμᾶται τὸν πρῶτον ἔρωτα... ποῦ ἐπὶ γαίνει χαρούμενη στὴ βρύση, χωρὶς πόνο, μὲ τὸ πρόσωπο ψηλά. Καὶ τώρα χωρὶς ἀγάπη, χωρὶς τιμὴ, πλανεμένη ἡ ὄρφανή, στὰ στόματὰ τοῦ χωριοῦ, περιφορημένη ἀπὸ κύρη καὶ ἀπὸ μάνα. Τί τρομερές σκέψεις, τί φριχτὸ τυράγνιο, ποῦ ἕνας θάνατος ξαφνίζει...

Ἡ κόρη ἐχάθηκε στὸ τρεχούμενο νερό κι' ἔτσι ἐπλήρωσε μία ἀπὸ τὲς πολλὰς ἀμαρτίες τοῦ πολυπαθοῦ κόσμου. Τὸ νερό τὴν ἐστεφάνωσε μὲ ὀλίγα ἀφορισμένα νερά, ποῦ εἶταν στεφάνια καὶ σάβανα.—

* *

Ὅλο τὸ χωριὸ εἶνε ἀνάστατο· ὁλοῦθε θασιλεύει ἡ χαρά. Ἡ ἐκκλησιὰς σημαίνουν χαρούμενα κι' ἀπειρες τουρκελιές ἡχολογοῦνε στὸν ἄερα. Τί τάχα νὰ γίνεται;

Μία χαρὰ ὕστερα ἀπὸ μία λύπη. Παντρεύεται ἡ μονάκριβὴ θυγατέρα τοῦ προεστοῦ τοῦ χωριοῦ μ' ἕνα ἀρχοντόπουλο. Ὅλοι χαρούμενοι τρέχουν στὸ σπίτι

τῆς νύφης. Ὅλα εἶνε ἑτοιμα. Στὴν αὐλὴ φέρονται στὴ σούβλα τ' ἄρνια καὶ θαρέλια γιομάτα κρασί κρούουν τὴ χαρὰ, ποῦ σὲ λίγο θὰ ξεσπάσῃ ἀπὸ τὴ μιὰ στὴν ἄλλη ἄκρα. Ὁ γαμβρὸς καὶ ἡ νύφη δὲν ξέρουν τί λέγουν ἀπὸ τὴ χαρὰ τους. Οἱ ὁμορφες καὶ γλυκὲς σκέψεις ἔχουν μπλέξῃ τὸ νοῦ τους. Ὁ παπᾶς ἔρχεται γρήγορα μὲ τοὺς ψάλτες. Διαβάζει τὸ Εὐαγγέλιο. Θάμα ὁ γάμος, θάμα τὸ Εὐαγγέλιο. Τὰ βιολιά σημαίνουν ἄκοπα καὶ ὕστερα θ' ἀρχίσῃ τὸ συρτό. Ἐνας μονάχα ἀπ' ὅλους ἐκεῖ κλαίει... ἡ μάνα. Καὶ γιὰτὶ τάχα νὰ μὴ κλαίῃ. Μία ἰδέα μᾶς φεύγει ἀπὸ τοῦ νοῦ καὶ λυπιδμαστε, πόσο περισσότερο ἡ κοπέλλα μας, ποῦ τόσα χρόνια τὴν εἶχαμε στὸ πλευρό μας.

Ἡ χαρὰ ὁλοῦθε θασιλεύει. Τὰ μικρὰ παιδιὰ φωνάζουν, γελοῦν, χορεύουν, καὶ τὰ ὄβολα πετιώνται στὸν ἄερα. Τὰ βιολιά καὶ τὰ νιάκαρα σημαίνουν, οἱ ἄνθρωποι τραγουδοῦν, πίνουν, μεθοκοποῦν. Ὅλοι ἐξήμερωσαν μέσα στὴ χαρὰ καὶ τὴ διασκεδάση.

ΚΕΡΚΥΡΑ (Ποταμός)

ΗΛ. Α. ΣΤΑΥΡΟΣ.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΕΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

Ο ΨΥΧΟΠΑΤΕΡΑΣ

(Ἰδε σελ. 22).

Βένιερος.— Ἐχει, πῶς δὲν ἔχει; Ἀγάπη, φιλία, συμβουλὲς πρὸς τὸ παρὸν καὶ—ἂν θέλῃς καὶ ὀλιώτερα,—ἐν τραπεζί λαμπρὸ σήμερα τὸ μεσημέρι.

Εὐτύχιος.— Εὐχαριστῶ.

Θεῶν.— Καὶ τὸ βράδυ καὶ αὔριο καὶ ὅποτε θέλῃς παιδί μου.

Βένιερος.— Περιποιήσου τον, περιποιήσου τον. Αὐτὸς εἶναι ὁ κοντινὸς ἀνεψιός, ὁ ἀληθινὸς ἀνεψιός... Καὶ γιὰ νὰ γίνῃ γιατρός...

Θεῶν.— Καὶ τέτοιος γιατρός...

Βένιερος.— Καὶ νὰ θέλῃ νὰ ζήσῃ μὲ τὴν Ἐπιστήμη του καὶ ὅχι μὲ τοὺς παράδες του, θὰ πῇ πῶς δὲν λατρεύει καὶ τόσῳ πολὺ τὸ θεό, ποῦ λατρεύει ὁ ἄλλος... ὁ μακρινὸς εὐτυχῶς. (Ἡ Θεὼν γελᾷ).

Εὐτύχιος.— Δὲν ἐννοῶ τί θέλετε νὰ πῆτε, θεῖέ μου.

Θεῶν.— Ἀ, τὸν ξέρεις τὸ θεῖό σου, τοῦ ἀρέσει λιγάκι νάστειεύεται.

Εὐτύχιος.— Ναί... Ναί...

Βένιερος.— Δὲν πειράζει... καλλίτερα ποῦ δὲν ἐννοεῖς. Θὰ ἔλθῃ ἡ ὥρα ποῦ θὰ ἐννοήσῃς, ἄμα γνωρίσῃς ἕνα ἐξάδελφόν σου νεαρόν.

Εὐτύχιος.— Πολὺ καλὰ καὶ ἡ κυρία (δεικνύει πρὸς τὴν θύραν) τί ἐγύρευε;

Θεώνη.— Ἡ κυρία Ρούσου, ἡ μεγάλη καὶ τρανή, δὲν τὴν γνωρίζεις ;

Εὐτύχιος.— Ἰσα-ἴσα γιατί τὴν γνωρίζω ρωτῶ.

Βένιερος.— Κάθε ἄνθρωπος, παιδί μου, σὺν κόσμον αὐτό, —κάθησε— ἔχει τὴ λόξα του (ἀναλαμβάνει τὴν πρὸ τοῦ γραφείου του θέσι).

Εὐτύχιος.— (Καθήμενος εἰς τὸ διβάριον, π.λ. οἶον τῆς θείας του.) Καὶ ἡ λόξα τῆς κυρίας Ρούσου ;

Βένιερος.— Νὰ γυρίξῃ τὰ μαγαζεῖα καὶ τὰ γραφεῖα καὶ νὰ μαζεύῃ λεπτὰ, γιὰ κάθε λογῆς φιλανθρωπικὴ φαντασιοπληξία.

Εὐτύχιος.— Καλὰ κάμνει. Μία φάσις τῆς ἀρετῆς καὶ αὐτό.

Βένιερος.— Νὰ, τώρα ζητιανεύει γιὰ τοὺς Ἀνιάτους. Καὶ σὺ πλέον ποῦ εἶσαι γιατρός, ξεύρεις ἂν ὅλα τὰ ἐκκατομύρια τοῦ κόσμου, θὰ ἔφθαναν γιὰ τὴν περίθαλψιν τῶν ἀσθενῶν αὐτοῦ τοῦ εἶδους...

Εὐτύχιος.— (μειδιῶν) Εἶνε πολλὰ τὰ ἀθεράπευτα κακὰ, ἔ ;

Βένιερος.— Μὰ καλὰ τῆς τὸ ἐκτύπησα κ' ἐγώ.

Θεώνη.— Δὲν ἔκαμες καλὰ· ἐγὼ ἐκαταντράπηκα. Τί σου χρωστοῦσε ἡ ξένη κυρία ;

Βένιερος.— Τί μου χρωστοῦσε ; ! Καὶ ἔτσι χάρισμα θὰ μου τοιμποῦσε τὸ εἰκοσιπεντάρι ;

Θεώνη.— Ἄ ἔτσι ; ἔχεις δίκην. Αἶγα τράβηξα καὶ γὼ ὥς που νὰ σου τοιμπήσω ἓνα ἄλλο ; Ἀγαπητέ μου ἀνσιέ, (μειδιῶσα) σοῦ συνιστῶ τὸ θεῖό σου ὥς ἓνα ἀπὸ τοὺς μεγαλότερους φιλαργύρους τῆς Ἀθήνας.

Εὐτύχιος.— Πρὸ ἐπτά ἐτῶν ποῦ ἤμουν πάλιν ἐδῶ, δὲν τον ἤξευρα γιὰ τέτοιο. Ἀλλὰ καὶ τώρα με ὅσα λέτε, ἐγὼ βλέπω ὅτι δίδει...

Θεώνη.— Δίνει, ναι, μὰ ἐκδικεῖται.

Βένιερος.— (ἀναλαμβάνων τὴν ἐργασίαν του καὶ προσφέρων σιγάρον εἰς τὸν Εὐτύχιον) Αὐτὸ λοιπὸν σημαίνει ὅτι εἶμαι ὅχι φιλάργυρος, ἀλλὰ δίκαιος.

Θεώνη.— Πῶς ;

Βένιερος.— Βέβαια· ἔχω τὴν ιδέαν ὅτι γιὰ νὰ ποκτήσῃς δικαίως παράδες, οἷσδῇποτε καὶ ἂν εἶσαι, πρέπει νὰ ἐρ-γα-σθῇς. Κάθε ἄλλη μέθοδος — προίκα, κληρονομία, λαχεῖον, δωρεὰ καὶ προπάντων ἐπατεία, — εἶνε ἡ μεγαλότερα ἀδικία τοῦ κόσμου...

Εὐτύχιος.— Δηλαδή ;

Βένιερος.— Στάσου — ἀδικία πρὸς τοὺς ἐργάζομένους καὶ ἀποκτώντας χρήματα.

Εὐτύχιος.— Ναι· ἀλλὰ οἱ ἀνιάτοι, παραδείγματός χάριν, δὲνμποροῦν νὰ ἐργασθοῦν.

Βένιερος.— Οἱ ἀνιάτοι ὀκνηροί ;

Εὐτύχιος.— (μειδιῶν) Ὅχι... ἐν γένει.

Βένιερος.— Βέβαια· ἀλλ' ἀπὸ τοὺς ἀνιάτους αὐτοὺς, ὅσοι δὲν ἔμποροῦν πραγματικῶς νὰ κάμουν κάτι τί, εἶνε τόσον ὀλίγοι ὥστε ἂν εἰργάζοντο ὅλοι οἱ ἄλλοι κηφῆνες, οἱ συγγενεῖς των θὰ ἔμποροῦσαν

νὰ τοὺς περιποιηθοῦν, εἰς τὸ διάστημα, ποῦ ὥς ἀληθῆς βάρη τῆς γῆς θὰ ἐξοῦσαν εἰς τὸν κόσμον...

Εὐτύχιος.— Ἰσως...

Βένιερος.— Χωρὶς ἐγὼ νὰ ἐκδιασθῶ σήμερα νὰ δώσω ἀπὸ τὸ αἷμά μου εἰκοσιπέντε δραχμῆς, ἔτσι γιὰ μιὰ ιδέα καὶ γιὰ μιὰ πρόβληψιν.

Εὐτύχιος.— Μὲ ἄλλους λόγους δὲν ἀναγνωρίζεται τὴν φιλανθρωπίαν, ἡ ὅποια ὅχι μόνον τὸ ἄτομον ἱκανοποιεῖ, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν κοινωνίαν ἐφάνη ἕως τώρα ἀπαραιτήτος.

Θεώνη.— Ἄ, μπράβο ! αὐτὸ ἤθελα νὰ πῶ κ' ἐγώ.

Βένιερος.— Πρῶτα εἶμαι βέβαιος ὅτι ἡ κυρία Βένιερ δὲν ἤθελε νὰ πῇ αὐτό. Ὡς πρὸς ἐκεῖνο ποῦ εἶπες, Εὐτύχιε, δὲν θὰ διστάσω διόλου νὰ σου φανερώσω τὴν ιδέαν μου. Τὴ φιλανθρωπία, ὅπως γίνεται, δὲν την ἀναγνωρίζω, ὅχι. Ἐννοῶ νὰ εὐεργετήσῃς ἕνα ἄνθρωπον ὅταν εἰμπορῇς (καὶ ἐγὼ ἔχω πολλοὺς εὐεργετημένους)· ἀλλὰ ἓνα ἄνθρωπον ποῦ νὰ τον γνωρίζῃς, νὰ σε γνωρίζῃ καὶ νὰ ἔχῃς νὰ λογαριάσῃς ἐπὶ τοῦ κεφαλαίου τῆς εὐγνωμοσύνης του.

Εὐτύχιος.— Ἄ !

Βένιερος.— Μὴ σε ἐκπλήττει αὐτὸ ποῦ λέγω. Κάθε δόσις ἔχει τὴν ἀνταπόδοσιν. Εἶνε νόμος φυσικὸς, καὶ κάθε φυσικὸν εἶναι καὶ ἠθικόν.

Εὐτύχιος.— Ἀμφιβάλλω.

Βένιερος.— Νὰ μὴ ἀμφιβάλλῃς. Ἡ κυρία Ρούσου εἶνε μία εὐγενεστάτη καὶ ἀγαθοτάτη κυρία. Τὸ παραδέχομαι. Ἀλλὰ ἐγὼ σήμερα π. χ. δίδων ἐξ αἰτίας τῆς χρήματι διὰ τὸ Ἄσυλον τῶν Ἀνιάτων, ἀνθρώπων ποῦ οὔτε τοὺς γνωρίζω οὔτε τοὺς φαντάζομαι, (δυστυχῶς ἡ φαντασία μου δὲν εἶνε πολὺ ζωηρά), τί ἔχω εἰς ἀντάλλαγμα ; Τίποτε· οὔτε καὶ τὸ αἶσθημα τῆς εὐγνωμοσύνης, τὸ ὅποιον καὶ αὐτὸ εἰμπορεῖ μίαν ἡμέραν νὰ ἐξοφληθῇ τοῖς μετρητοῖς. Αὔριον μία ἐφημερίς θὰ γράψῃ: «Ὁ κ. Λεωνίδας Βένιερος προσέφερεν ὑπὲρ τοῦ Ἀσύλου τῶν Ἀνιάτων δρ. 25.» Αὐτὸ εἶναι ὅλον. Ἐνα πολλοστὸν μῦρον φήμεις, τὸ ὅποιον ἀμφιβάλλω ἂν ἀξίξῃ ὅσῳ τὸ ἐπλήρωσα.

Εὐτύχιος.— Ὡστε δὲν παραδέχεσθε ὅτι ἡ φιλανθρωπία πρέπει νὰ εἶναι ἀφιλοκερδής.

Βένιερος.— Ἀπολύτως ; ποτέ.

Εὐτύχιος.— Καὶ ἡ εὐχαρίστησις, τὴν ὅποιαν αἰσθάνεται ὁ δίδων ;

Βένιερος.— Δὲν την παραδέχομαι· καὶ ἂν την παραδεχθῶ, ἡ φιλανθρωπία τότε καταντᾷ τὸ ἐγωῦστικώτερον αἶσθημα. Τελοσπάντων, χρειάζεται ἀνταπόδοσις. — Ἡ εὐγνωμοσύνη — καὶ τὸ τελευταῖον κατὰ φύσιν, — δὲν εἶνε ὅσον ἄλλη τὴν νομίζεις. Κάπου βασιίζεται κανεὶς τελοσπάντων. Δι' αὐτὸ δὲν εἶνε διόλου τὸ ἴδιον νὰ δίδω ἐγὼ χρήματα δι' ἐν Ἄσυλον Ἀγνώστων, καὶ σὺ μεθαύριον, ὅταν θὰ πάρῃς τὴν ἀδείαν σου, νὰ ἱατρῶς δωρεὰν τοὺς πτωχοὺς.

Θεώνη.— Ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω γιατί δὲν εἶνε τὸ ἴδιο.

Βένιερος.—'Εστὶ πολὺ ὀλίγα πράγματα κατα-
λαβαίνει (γράφει).

Εὐτύχιος.—(μετὰ βραχείαν σιγὴν) Δὲν συμ-
φωνῶ διόλου μὲ τὴν ιδέαν σας, θεϊέ μου. Ἡ εὐεργεσία,
διὰ τὴν εὐεργεσίαν. Ἄν ὑπάρχῃ ἀνταπόδοσις ὕληκῃ,

Βένιερος.—'Ε ;!

Εὐτύχιος.—Τύσω τὸ χειρότερον διὰ τὸν εὐεργε-
τοῦντα ! (ὁ Βένιερος ἐκπλήσσεται). Τὸ καλὸ ποῦ
βγαίνει ἀπὸ τὸ χέρι του πρέπει νὰ το κάμνῃ κανεὶς
παντοῦ καὶ πάντοτε, χωρὶς ὑπολογισμόν, χωρὶς ὑστε-
ροβουλίαν, χωρὶς ἐλπίδα...

Βένιερος.—(εἰρωνικῶς) Οὔτε μελλούσης ζωῆς ;

Εὐτύχιος.—Τίποτε. Ἄνευ αὐτοῦ, κοινωνία ἀν-
θρώπων πολιτισμένων δὲν θὰ ὑπῆρχε ἴσως, καὶ ὅλοι
θὰ ἐφερόμεθα πρὸς τὸν πλέον κτηνώδη καὶ κατα-
στρεπτικὸν ἐγωϊσμόν.

Βένιερος.—(γε.ῶν ἡχηρῶς καὶ βήχων) Χὰ,
χὰ, χὰ! Λοιπὸν, σὰ νὰ λέμε, ἐγὼ εἶμαι ἐγωϊστὴς
καὶ κτηνώδης... Πολὺ ὥραϊα, κύριε ἀνεψιέ !

Θεῶνν.—Μὰ δὲν σου εἶπε αὐτὸ τὸ παιδί.

Εὐτύχιος.—(γε.ῶν) Αὐτὸ λέγεται ἐρμηνεία
κατὰ τὸ δοκοῦν.

Βένιερος.—(ὁμοίως) Ὅριστε ἄνθρωπος ποῦ θὰ
τον κάμῃ σήμερον τὸ τραπέζι. (Καὶ νὰ συλλογι-
ζομαι ὅτι δὲν ἔχει δύο μέρες ποῦ γύρισε ἀπὸ τὸ
Παρίσι !)

Εὐτύχιος.—Γι' αὐτὸ λοιπὸν ἔπρεπε νὰ προσποιη-
θῶ ὅτι συμφωνῶ μαζί σας ; νὰ πῶ ψέματα ;!

Βένιερος.—(προσποιούμενος ἀπορίαν καὶ σοβα-
ρότητα) Κυρία Βένιερ, ἐτελείωσε ! Τὸ ἔχει ἡ Μοῖρὰ
μας καὶ πρέπει νὰ το πάρουμε ἀπόφασι. Ὅλοι οἱ ἀ-
νεψιοί μας, τὸσφ οἱ μακρυνοί, καθὼς καὶ οἱ κοντινοί,
λατρεύουν τὴν Ἀλήθειαν.

Βάρλας.—(Εἰσερχόμενος δραματικῶς) Πρῶτον! Κα-
λημεροῦνί σας ! Καλὴ μέρα, Θεῶνν. Ἄ! Εὐτύχιε,
ἐδῶ εἶσαι ; Καλὴ μέρα παιδί μου. (Θίβει αὐτοῦ
μόνον τὴ χεῖρα.) Τί ἔχουμε ;

Βένιερος.—Τί κάνουν εἰς τὸ χρηματιστήριον ;

Βάρλας.—Ἄ, εἰς τὸ χρηματιστήριον τίποτα,
τίποτα...

Βένιερος.—Ἀλήθεια σέ ἤρξε ὁ Γεώργιος ὁ Ἀγ-
γελίδης ;

Βάρλας.—'Ισα-ἴσα γι' αὐτὸ ἔρχομαι. Πῆγα δύο
φορὲς, μὰ δὲν τον πέτυχα στὸ Γραφεῖο.

Θεῶνν.—Τὸν στέλνουν ἔξω αὐτόν.

Βένιερος.—Μὰ τί εἶνε ;

Βάρλας.—Εἶνε μία ὑπόθεσις πολὺ σπουδαία.
Πρέπει νὰ μιλήσουμε ἀμέσως, καὶ πρὶν τον ἰδῶ.

Θεῶνν.—Τίποτε καλὸ ;

Βάρλας.—Πολὺ καλὸ. Ἐξαιρετικὸ.

Εὐτύχιος.—Θεῖά μου, δὲν πηγαίνουμε μεις ἐπάνω ;

Βάρλας.—Δὲν εἶνε ἀνάγκη. Ἀπὸ σας δὲν εἶνε
μυστικόν. Πρέπει μάλιστα νὰ το ἀκούσετε... (φωνάζει)
Μανώλη! Μανώλη ;—Κλείσε, παιδί μου, αὐτὴ τὴν
πύρτζ. (Ὁ Μανώλης κλείει τὴν θύραν τοῦ βάρ-

λου. Ὁ Βάρλας κάθεται ἀπέναντι τοῦ Βένιερος).
'Ετσι !... Θέλω ὅμως καὶ ἕναν καφέ.

Θεῶνν.—'Αμέσως. Φραντζέσκα ! (ἐγείρεται καὶ
πλησιάζει τὴν κλίμακα). Φραντζέσκα !

Βένιερος.—Μὰ, μὰ τί φωνάζεις ; Νὰ, μάτια μου,
τὸ κουδούνι. Κτύπησε τὸ κουδούνι...! Κ' ἐγὼ θέλω
ἕναν καφέ. Θέλεις. Εὐτύχιε ;

Εὐτύχιος.—Εὐχαριστῶ.

Φραντζέσκα.—'Αμέσως. (ἀπὸ ἐπάνω).

Θεῶνν.—Τί κουδούνι, νὰ ποῦ ἀκουσε. (Πρὸς τὴν
Φραντζέσκα παρουσιαζομένην) Δυὸ καφέδες νὰ κά-
νῃς.—Μὰ τί καλὸ σοῦ κάνουν τόσοι καφέδες, καὶ μέ-
νε Λεωνίδα ; (Κάθεται πλησιέστερον)

Βένιερος.—'Ελα, ἔλα. Παντελῆ, λέγε μας αὐτὸ
τὸ ἐξαφνικόν.

Βάρλας.—Λεωνίδα μου, εἶνε σήμερον στὸ χέρι
σου νὰ κάμῃς μιὰ μεγάλη εὐεργεσία.

Βένιερος.—(παρρησιάζει τὸν Εὐτύχιον). Χρ !
Λέγε νὰκούσωμε.

'Επαῖτις.—(ἀπὸ τὸ παράθυρον, τείνονσα διὰ
τῶν κιγκλιδίων τὴν χεῖρα) Ἐλεημοσύνη, ἀφεντικόν...
Νὰ χαρῆς τὰ παιδάκια σου, κάμε μου ἐλεημοσύνη.

Βένιερος.—Ἄμε στὸ καλὸ τόρα, Χριστιανή μου.
'Εγὼ παιδιὰ δὲν ἔχω.

'Η ἐπαῖτις.—Νὰ χαρῆς ὅ,τι ἀγαπᾷς, ἀφεντικὸ
μου, φτωχὴ γυναίκα εἶμαι. (Ὁ Βάρλας τὴν τρεῖνε καὶ
φύγει) Κάμε γιὰ τὰ παιδάκια μου, ποῦ πεινᾷνε.

Βένιερος.—(θυμωμένος) Ἐλα, ἔλα, ξεφορτόνου
μας, στὸ Διάβολο ! (Τόρα ἐτοιμάζομαι γιὰ μιὰ με-
γάλη εὐεργεσία, δὲν ἔχω καιρὸ γιὰ μικρές).

Θεῶνν.—Σκληρόψυχος που εἶσαι, καὶ μένε ! Στά-
σου, Χριστιανή μου. (Πλησιάζει εἰς τὸ παράθυρον
καὶ δίδει μιὰν δεκάραν εἰς τὴν πτωχὴν). Νὰ, πῆ-
γινε ! (ὁ Βένιερος τὴν κοιτάζει ἕως οὗ ἐπιστρέφει
καὶ κάθεται εἰς τὴν θέσιν της).

Βένιερος.—Ὅριστε, κύριοι ! Δὲν εἶνε ἕνα τέταρ-
το τῆς ὥρας ποῦ ἡ γυναικὶς μου ὠρακίζονταν ὅτι δὲν
ἔχει πεντάρα στὴ τσέπη της. Καταγγέλω τὴν προ-
ζὶν εἰς τὸ οἰκογενειακὸν συμβούλιον.

Βάρλας.—Ὁ Θεὸς νὰ τὴν κρίνῃ! Ἀσῆστέ τα τόρα
αὐτά. Ἀκουσε λοιπὸν Λεωνίδα, περὶ τίνος πρόκειται.
'Ελαβὰ σήμερον τὸ πρῶτον ἕνα γράμμα ἀπὸ τὴν Σύρα.

Βένιερος.—Ἀπὸ ποιὸν ;

Βάρλας.—Ἀπὸ τὴν Ἀννέτα τὴν Παρίδαϊνα.

Βένιερος.—Καὶ θὰ σου γράφῃ νὰ με παρακαλέ-
σῃς νὰ πάρω τὸ Γεώργιο στὸ Γραφεῖο, τὸ ξέρω.

Βάρλας.—Τί ξέρεις ; Δὲν ξέρεις τίποτα. Στάσου,
βοῦ ἀδελφε, νὰκούσῃς. Τὸ πρῶτον εἶναι πολὺ πειρὸ
σπουδαῖον.

Βένιερος.—Καλὰ, λέγε.

Βάρλας.—Πρὸ πάντε ἐξ μηνῶν ἀπέθανε στὴ Νέα
Υόρκη ἕνας κάποιος Τζῶν Λάζαρους.

Βένιερος.—(Θεὸς σχωρέστον !)

(Ἀκολουθεῖ).